

STS de 23 de maig de 2014, recurs 179/2013

Selecció de treballadors indefinits no fixos en un acomiadament col·lectiu (accés al text de la sentència)

Una Diputació Provincial va efectuar un acomiadament col·lectiu en base a la causa econòmica de dèficit pressupostari sobrevingut, d'acord amb el *Real Decreto 1483/2012, de 29 de octubre, por el que se aprueba el Reglamento de los procedimientos de despido colectivo y de suspensión de contratos y reducción de jornada*. **Aquest acomiadament va afectar exclusivament una part dels treballadors indefinits no fixos, els quals van ser seleccionats precisament per ostentar aquesta condició.**

Es va impugnar la decisió per la part sindical, que va sol·licitar la nul·litat de l'acomiadament col·lectiu i subsidiàriament la seva improcedència, oposant-se la Diputació. El TSJ va entendre els acomiadaments com a improcedents, decisió que corrobora el TS.

Davant la impugnació per part de la Diputació, el TS conclou:

- **Els requisits de l'art. 35.3 del Real Decreto 1483/2012 són acumulatius i no pas alternatius**, de manera que la validesa de l'acomiadament col·lectiu se supedita tant a la situació de dèficit pressupostari com a la minoració dels crèdits, transferències o aportacions en el percentatge indicat. De no ser així, el simple dèficit pressupostari introduït unilateralment per l'Administració podria fonamentar una decisió d'acomiadament col·lectiu.
- **La minoració del 7% en els crèdits, transferències o aportacions dels dos exercicis anteriors a l'acomiadament s'ha d'entendre respecte de cadascun dels dos períodes**, no com la suma d'ells.

Als arguments defensats per la part sindical, el TS respon:

- No constitueix una desigualtat manifesta el fet d'haver-se prescindit dels treballadors indefinits no fixos. **La situació en què es troben els treballadors indefinits fixos i els no fixos no pot considerar-se igual a aquest efecte, precisament perquè els primers, a diferència dels segons, ingressen en la funció pública mitjançant els procediments que se subjecten a la igualtat, el mèrit i la capacitat**. Tant la jurisprudència constitucional com l'art. 17 ET exigeixen un tracte igual i no diferenciat entre treballadors fixos i temporals que inclouria també els indefinits no fixos en tant es tracti de drets laborals durant la vigència de la relació laboral, però aquesta garantia no es pot estendre al moment de l'extinció. Per això **el legislador ha previst la prioritat de permanència del personal laboral fix en cas d'acomiadament col·lectiu en les administracions públiques en la DA 20a ET**.
- La finalitat última de l'acomiadament no va ser prescindir dels treballadors indefinits no fixos, sinó descarregar-se d'uns costos laborals que segons la Diputació no podia sostenir amb els seus mitjans econòmics. **No s'ha de confondre el mètode de selecció dels treballadors amb la finalitat perseguida, i més quan no van ser acomiadats tots els indefinits no fixos**, ja que no es van veure afectats aquells que exercien en llocs de treball imprescindibles.
- Si bé és cert que el període de consultes va sobrepassar els 30 dies, fet que podia viciar el procediment de caducitat, això no pot invocar-se quan resulta acreditat que

va obeir a un pacte entre els representants dels treballadors i la Diputació, no procedint aleshores la seva al·legació en benefici propi atès que aniria contra actes propis anteriors.

- **El llindar de 30 treballadors mínim per a articular un acomiadament col·lectiu ha de complir-se en el moment d'iniciar-se l'expedient.** Si finalment es va acomiadar a un nombre inferior, això s'ha d'atribuir al procés negociador, que d'aquesta manera va complir en alguna mesura la finalitat per a la qual està previst legalment.